

דער טומל פון שטאט געהערט מער נישט צו מיר,
ס'געהערט מער נישט צו מיר אויך די שוועל פון מיין שכן.
אויף שטום-לשון מורמלט א מיר צו א מיר:
ווער האט עס די מרים זיינע אונטערגעבראכן?

עס איז נישט די שיינקייט פון הימל און זון
און אויך נישט דער מאג, וואס איז הארבסטיק און ווינטיק.
נאר עפעס א גלאק קלינגט און קלאנגט מיט באפעל,
מיט געשריי אויף מיין קאפ: ביסט זינדיק, ביסט זינדיק.

פארוואס בין איך זינדיק? איך ווייס נישט פארוואס,
דאס אומגליק, ווי ווילד-גראז, וואקסט מיט מיט מיין לעבן.
בינאכט קומען אייגענע טויטע צוגיין
טרויער צו מאנען און איך האב נישט צו געבן.

זיי שמעלן זיך צוקאפנס, פארעקשנט און שטארק,
קוקן און שמומען, ווי ס'איז זייער מנהג,
אויף מיר א צעלייגטן אין ווייכקייט פון בעט
וואס ווער, נישט פון נויט, נאר פון זאטקייט פארמיליקט.

און וואס געשעט ווייטער? ס'געשעט שוין נישט מער,
כ'שטיי-אויף אינדערפרי מיט זון-ליכט באטראפנט,
און זוך צו פארגעסן אין טעם פון מיין ברויט
די וועלט, וואס קומט מיר ביינאכט צוקאפנס.

נאר א גלאק קלינגט אן אויפהער: זיי וויסן, ביסט אויס.
זיי וויסן נאך מער — ביסט אונטערגעבראכן,
דער טומל פון שטאט געהערט מער נישט צו דיר,
ווי ס'געהערט נישט צו דיר די שוועל פון דיין שכן.